

Çocuk ve Yusufçuk

Çınar BİBER

Çocuk ve Yusufçuk

Çınar BİBER

Parlak bir yaz sabahı, Leo adında bir çocuk evinin arkasındaki gölete koştu. Üzerinde parlak sarı bir tişört ve güneşte parlayan kırmızı spor ayakkabılar vardı. Cebindeki küçük yeşil defter her adımda zıplıyordu. Leo bu göleti her yerden çok severdi. En sevdiği böcekleri izlemek için en iyi yerdirdi: yusufçuklar.

Leo suyun kenarındaki pürüzsüz bir kayanın üzerine oturdu, kocaman yuvarlak koyu kahverengi gözleri hayretle açılmıştı. Vınn! Bir yusufçuk burnunun önünden hızla geçti. Işıltılı turkuaz mavisi bir gövdesi ve içinden görebileceğiniz kocaman parlak kanatları vardı. Leo sırttı, hızlı ve meraklı gülümsemesi yüzünü aydınlattı. Yeşil defterini çıkardı ve çizmeye başladı.

Bütün sabah yusufçuklar göletin üzerinde vızıldayıp havada asılı kaldılar. İleri, geri ve hatta dimdik yukarı uçtular! Leo, hızla geçerken koyu damar desenli narin kanatlarının bulanıklaşmasını izledi. Defterine yazdı: Nasıl bu kadar hızlı uçuyorlar? Kalemmini çenesine tıklattı. Bunu öğrenmeliydi.

Leo bir sazın üzerinde dinlenen bir yusufçuğa doğru sessizce yaklaştı. Yavaşça ve sessizce hareket etti, nefesini tuttu. Yusufçuğun kocaman yuvarlak gözleri küçük misketler gibi parıldıyordu. Kanatları açılmıştı, parlak ve şeffaftı. Leo eğildi, çilli burnu neredeyse ona değecekti. Küçük damarların bir harita gibi çaprazlaştığını görebiliyordu.

Yusufçuk uçup gitmedi. Başını yana eğerek Leo için poz veriyor gibiydi. Leo yeşil defterine her ayrıntıyı çizdi: uzun ince gövde, dört kanat, küçük dikenli bacaklar. Kanatların düz olmadığını fark etti; hafif bir kıvrımları vardı. "Belki sır budur," diye fısıldadı. Yusufçuk hafifçe vızıldadı, sanki onaylıyordu.

Aniden yusufçuk havaya fırladı ve tam Leo'nun yüzünün önünde havada asılı kaldı. Kanatları o kadar hızlı çırpıyordu ki uğulduyordu. Sonra hızla uzaklaştı, döndü ve geri geldi, neredeyse kovalamaca oynuyor gibiydi. Leo güldü. "Gösteri yapıyorsun!" dedi. Yusufçuk takla attı ve daldı, Leo parmağıyla onun yolunu takip etmeye çalıştı.

Leo'nun öyle büyük bir fikri oldu ki kayanın üzerinden atladı. "Yusufçuk kanadı şeklinde bir planör yapabilirim!" Eve koştu ve bir yığın kâğıt buldu. Defterine bir plan çizdi: gerçekleri gibi hafif kıvrımlı, uzun ince kanatlar. Katladı ve kıvrırdı, dili konsantrasyondan dışarı çıkmıştı. İlk kâğıt planör biraz biçimsiz görünüyordu ama umursamadı.

Leo kâğıt planörüyle gölete geri koştu. Onu havaya kaldırdı, suya doğrulttu ve uçurdu. Vuşş! Planör sallandı, daldı ve gölete çarparak su sıçrattı. Leo kaşlarını çattı. "Hmm," dedi. "Yusufçuklar çakılmaz." Sırılsıklam planörü çıkardı ve defterini yeniden inceledi. Kanatlarda bir sorun vardı.

Eve dönen Leo ıslak planörü masaya koydu. Yusufçuğun kanatlarının düz değil kıvrımlı olduğunu hatırladı. Kâğıdı hafif bir kıvrımla katlamayı denedi. Kanatları daha uzun, gövdeyi daha ince yaptı. Çalışırken dağınık siyah saçları tutam tutam dikildi. Sonunda yeni bir planörü oldu. Çok daha fazla yusufçuğa benziyordu.

Gölette Leo yeni planörü fırlattı. Biraz daha uzağa uçtu ama yine sallanıp daldı. Şıp! Yine suya çarptı. Leo pes etmedi. Bir yusufçuğun hızla geçişini izledi, sonra planörün kuyruğunu ayarladı. Tekrar tekrar denedi, her seferinde küçük değişiklikler yaptı. Kırmızı spor ayakkabıları çamurlandı ama umursamadı.

Sonra Leo yusufçuğun kanatlarının nasıl hareket ettiğini hatırladı. Sert değillerdi; eğiliyor ve titreşiyorlardı. Planörün kanatlarının arkasına küçük kanatçıklar katladı. "Bakalım bu işe yarayacak mı," dedi. Nefesini tuttu ve planörü fırlattı. Planör yukarı süzüldü, rüzgârı yakaladı ve yükseldi! Çimlere yumuşakça inmeden önce büyük bir daire çizerek uçtu.

Leo yüksek sesle güldü. "İşe yarıyor!" diye bağırdı. Yusufçuk hızla yanına geldi ve yanında havada asılı kaldı, sanki tezahürat yapıyordu. Leo planörü yeniden fırlattı ve planör rüzgârda dans etti, dalıp yükseldi. Tıpkı böcek dostlarına benziyordu. Onun yükselişini izledi, kalbi hafif ve mutlu hissetti. Doğayı yakından izleyerek bulmacayı çözmüştü.

Ertesi gün Leo planörünü arkadaşlarına göstermeye getirdi. Yusufçuk kanatlarının tasarımına nasıl ilham verdiğini anlattı. "Doğa zekice fikirlerle doludur," dedi. "Sadece yakından bakmamız gerek." Arkadaşları hayrete düştü. Onlar da kendi planörlerini yapmak istediler. Leo gülümsedi, denemeye devam ettiği için mutluydu.

Leo ve arkadaşları öğleden sonrayı gölette planör fırlatıp yusufçukları izleyerek geçirdiler. Leo'nun yeşil defteri yeni çizimlerle doluydu. Her başarısız fırlatışın ona bir şey öğrettiğini öğrendi. Sabır ve merakla, basit bir kâğıt planörü tıpkı yusufçuklar gibi havada dans edebilen bir şeye dönüştürmüştü.

Güneş batmaya başlarken Leo kayanın üzerine oturdu ve yusufçukları son bir kez izledi. Vızıldayıp havada asılı kaldılar, kanatları altın ışığı yakaladı. Planörüyle gurur duydu, ama daha da çok doğadan öğrendiği için gurur duydu. Dünyaya her zaman meraklı gözlerle bakacağını ve yeni fikirler keşfetmeye hazır olacağını biliyordu.

Leo defterini cebine soktu ve planörünü aldı. İnsanların doğaya dikkat ettiklerinde ne kadar harika şeyler inşa edebileceğini düşünerek gülümsedi. Yusufçuklar ona nasıl uçacağını göstermişti. Ve biraz sabır ve çokça merakla hayal ettiği her şeyi inşa edebileceğini biliyordu.